

28 Şubat On Yıl Önce On Yıl Sonra

Gündem

28 ŞUBAT: ON YIL ÖNCE ON YIL SONRA

Sibel Eraslan*

28 Şubat 1997'de, büyük oğlum beş yaşındaydı. Bugün aradan 10 yıl geçti. Onu artık kucağımda taşıdığım günler çok geride kaldı... Onlara çok şey hissettirmeye çalıştık. O günlere dair hafızalarında kalan bazı geceler, apar topar büyükmelerine yapmak zorunda kaldığımız ani gidişlerdir sanırım. Bir de her kapı çalındığında onlara öğrettiğim gibi hızla antreye kaçmaları -bu bir oyundu ve ismi yabancıydı, karpıyı asla kimseye açmamaları...

Kapıları ve perdeleri indirdiğimiz o günler... Barikatlar, panzerler ve hepsi de birer Robocop'u andıran uzun boylu polisler, bindiğim uçaklardan bütün yolcuların huzurunda tekrar geri indirilerek geçirdiğim onur kırıcı üst aramaları, kimlik kontrolleri, ben toparlamaya çalıştıkça savrulan ve saçılan çantalarım... Kendimi hep uzun ve güçlü bulurum oysa. Yanıp sönen tepe lambalarıyla; peronları, hava limanlarını kesen sivil görevliler ve hayret, kollarıma girip tuttukları zaman, havada bir kağıttan heykel gibi götürülüşüm. Hepimiz

için sinir törpüsüne dönüşen gö-zaltılar, ihbar var deyip bir müddet tuttuktan sonra, özür dileyip salıvermeler... Çay kahve alır mıydınız? Hayır bir an evvel evime gitmek istiyorum...

Ev'in imha edildiği bir süreçtir 28 Şubat. Her birimiz camdan birer fanusta oturup, deşifre edilmiş hayatlarımız içinde, her an kontrole açık bir durumdaydık. 28 Şubat, toplumsal bir otopsi deneyimi gibiydi. Otopside üç boşluk açılır: Kafasında ne var, kalbinde ve karnında ne taşıyor? İnsanları açıp, kafalarını, kalplerini ve kanınlarını yeniden yazmak, insanları yeniden üretmek, onları adeta klonlayarak itaatkar birer nesneye dönüştürmenin öyküsüdür 28 Şubat... Düşünüyorum da en çok özür dilemeyi öğretmiş bana ve arkadaşlarıma... Özür dilerim, böyle olduğum için özür dilerim...

Ardından hayatımda kayıtlı olduğum tek parti olan Refah Partisi'nin, seçimlerden birincilikle çıkmasının akabinde, paldır küldür ve yasadışı bir şekilde kapatılması. At nalı büyüklüğünde gazeteye manşetleri: "TOPYEKUN

SAVAŞ".... Kiminle? Sadece Refah Partisi ile değil, inançlı ve yerel değerleri haiz, herkesle, Anadolu ile... Cumhuriyet Savcısı'nın kamuoyuna gizli olarak hazırlanması ve görülmesi gerekliliği kamunla ifade edilmiş hazırlık soruşturmasını, basın toplantısı ile adeta bir şov şeklinde deklare ettiği günler. "Metastaz yapmış ur'lar". Kim? Bizler, yani halk... Böylesine siyah ve kirlili günlerdi on yıl kadar önce yaşadıklarımız...

"Birinci Tehlike" adı verilen inançlı kesimlerin topyekun sindirilmesi operasyonuydu bu. "Balans ayarı" diyordu komutanlar, oysa düpedüz el koymaydı bunun adı. Savcılar ve hakimler hazırolda brifing alıyorlardı. Ülke hepten hazır! Mankenlerin mayo defilesine çıkarken, 10.yıl marşı ve Atatürk resimleriyle pod-yumlarda eserek, çağdaş kadınlık dersini verdiği trajikomik görüntüler...

"Bu kadına haddini bildirin" emriyle önce Meclis'ten, ardından vatandaşlıktan atılan arkadaşım Merve Kavakçı. Ve önlerine panzer dayalı Liseler, Liseler... Küçüköy İmam Hatip Lisesi'nde derse girmek isteyen öğrencilere yollanan keskin nişancılar, Bursa'da okul kapılarına kurulan barikatlar, göz yaşartıcı bombalar arasında hayat bilgisi dersleri...

Bakan Meral Akşener'i, daha fazla ilerli gilderse yağlı kazığa oturtmakla tehdit eden pervasız komutan... Bunun üzerine Bakan'ın İstanbul Çarşamba semtinde başlattığı sarık avı operasyonları. Sokakta dolaşan sivil insanlara yönelik takipler.

Batı Çalışma Grubu adı verilen yasadışı teşekkül ile, yorgancıdan marketçiye, kebabçıdan su

tesisatçısına kadar işlenen herkes... Hepimiz. Sanki George Orwell'in romanındaki "Büyük Birader" in amansız takibi altındaydık, hepimiz, herkes. Evinde biblio bulunur mu? Kolonya kullanıyor mu? Karısını dansa götürüyor mu? Daha neler neler, ama hepini yaşadık işte...

Sanki siyah, simsiyah bir buldozer geçiyordu üzerimizden. 12 bin memurun işine son verildi. 30 bin civarında dava açıldı 2002'ye kadar örtü yasağı bağlamında. 3500 civarında lise-üniversite öğrencisi, ülkeyi terk etmek zorunda kaldı, okullarına devam edemedikleri için...

Bu arada bankaların içi boşaltıldı, organize bir şekilde sistemli olarak ekonomi çöktürüldü. Borç, zavallı halkın üzerine bindirildi. Topyekun savaş ilan edilmiş, metastaz yapmış ur'ların üzerine. Yani bize... Evler göçtü, ocaklar söndü, işsiz babalar caddede ortasında kendini asmaya başladı. Uyuşturucu ve beyaz kadın tacirleri, yeraltından yerin üstüne çıktı.

28 Şubat, açık bir halk düşmanlığıdır.

Yazdığı bir yazıdan dolayı, sivil olduğu halde Askeri Mahkemede yargılanıp, Askeri Cezaevi'ne yollanan gazeteci Yaşar Kaplan'ın usturaya vurulmuş sıfır numara saçları ve ardından onun yokluğunda, onun sütununda AKİT gazetesinde yazmaya başlayışım. Sonra gazetem de kapatılıp, ardından VAKİT... Düşünüyorum da onlar hep kapamış, biz yeniden açmışız, partileri, dernekleri, vakıfları, okulları, liseleri, üniversiteleri, gazeteleri kapattılar, Başbakanları, Bakanları astılar... Hayatları karartmaktır tüm bildikleri...

Şu anda liseye, üniversiteye giden kardeşlerimiz elbette bu günleri yaşamadılar. Bizler onla-

Retahyal Hükümeti'nin İçişleri Bakanı Meral Akşener

Her istibdad döneminden sonra ortaya çıkan içe kapanma ve bireyselleşme sosyolojisini doğrularcasına; daha fazla, daha moda ve daha pahalı olanı tüketerek unutmaya çalıştık. Her yenik sınıfın kendine güvenememiş alameti olan, kimliğini yok etme ve reddi miras yarışmasına girdik. Galipler gibi yer içer, galipler gibi giyinir, biner, harcar isek, bir daha 28 Şubat şeklinde davranamaz bize kimse diyorduk. Oysa 1000 yıl süreceği söylenen karanlık sürecin henüz ilk 10 yıllık deneyiminde, önce kendimizdi vazgeçtiğimiz...

ra hiçbir şey hissettirmemeye çalıştık. Hiç hissettirmedik hüznümüzü çocuklara. Bir de bu kadar acıdan sonra bir değişim modası peyda ettik. Her istibdad döneminden sonra ortaya çıkan içe kapanma ve bireyselleşme sosyolojisini doğrularcasına; daha fazla, daha moda ve daha pahalı olanı tüketerek unutmaya çalıştık. Her yenik sınıfın kendine güvenememiş alameti olan, kimliğini yok etme ve reddi miras yarışmasına girdik. Galipler gibi yer içer, galipler gibi giyinir, biner, harcar isek, bir daha 28 Şubat şeklinde davranamaz bize kimse diyorduk. Oysa 1000 yıl süreceği söylenen karanlık sürecin henüz ilk 10 yıllık deneyiminde, önce kendimizdi vazgeçtiğimiz... Eski arkadaşlarımızdan, çorapla gezdiğimiz evlerimizden, beyaz tül-bent takan eşimizden, sağ elimizdeki gümüş yüzüğümüzden, namazımızdan, orucumuzdan

korkar, utanır olduk...

Başımıza gelenlerin çocuklarımızın da başlarına gelmemesi için, yeni yüzler, yeni maskeler, yeni kelimelerle konuştuk onlarla... Sekülerleşme tam da bu değil miydi zaten? Yarısı dünyaya, diğer yarısı Allah'a ait olduğunu söylediğiniz şey, zaten o ilk andan itibaren Allah'ı sınırlamış ve dışlamış olmuyor mu? Tıpkı mutantlar gibi, yarısı makine diğer yarısı insan... Reklamlar kuşağındaki sahte cennetler içinde büyüttüğümüz çocuklarımız, bu yazıdan pek bir şey anlamayacaklar elbet! Biz onları o kadar çok sevdik ki, format atarak tüm arşivini sıfırladığımız pürüzsüz bir kompüter sayfasına dönüştürdük.

10 yıl sonra 28 Şubat, takvimden kopartılan bir yaprakta ibaret. 28 Şubat: Karakış, Zemheri, Öküzdüğüren, Fillizkaran Fırtınası, Balık Burcu, postal sesi, tank pateti, postmodern darbe...